

Бързаконъ. Тъй си разбиралъ — тъй си действувалъ.

Калчо. Тъй е, но боли ме... Кая се защо постъпихъ тъй!

— Нищо. Такива сме хората.

— Не бива да е тъй... Ей, днесъ кога те срещнахъ, заболѣ ме като си спомнихъ.

— Живота е борба, господинъ Калцунконъ. Тежко и гордо на слабия... Всички грѣшимъ. Само Богъ...

— (Жегнато). Какъ Богъ!

— Само Той едничъкъ е безгрѣшенъ. Защото Той живѣе не на земята.

— А нали ти проповѣдваше, че нѣма Богъ... Нѣмало другъ свѣтъ... Всичко било тука на земята.

— Толкозъ ми е стигалъ ума — и това съмъ говорилъ...

— Не думай тъй, учителю... Азъ смѣтамъ, че ти си уменъ човѣкъ.

— Не сподѣлямъ онова, което нѣкога ми е бръмчало въ главата.

— (Сломенъ). Ти искашъ да ме измжчвашъ... не, азъ те моля, не си отплащай за това, що съмъ ти причинилъ!.. Азъ сега искамъ прошка.

— Добре е, кога човѣкъ съзнае грѣховетъ си.

— А знаешъ ли, че азъ тогава разбрахъ, че си правъ... Вѣрно е, че всичко е на земята,

— Защо ме преследвахте тогава?

— Защото ми мжтѣше водата. Ти говорѣше противъ иконитѣ, а азъ доставяхъ икони отъ Русия. Ако имаше кой да ти повѣрва — азъ щѣхъ да бжда унищожень. Ти бѣше правъ — азъ бѣхъ силенъ. И силата надви.

— Тъй е.